

Arrest

nr. 120 896 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2013 werd de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: J.J.

Geboorteplaats: DISTRIKT NICKERIE

Nationaliteit :Nederland

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Geboortedatum : (...)1974 Adres: (...)

2020 ANTWERPEN.

+ minderjarig kind: J.R. geboren op (...)2000 te 's Gravenhage

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 06.10.2010 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer en verkreeg op die basis op 24.12.2010 de bijlage 8 (op 13.01.2011 werd omgeruild voor de E-kaart). Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan vandaar dat betrokkene werd uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie. Zij legde documenten voor aangaande de economische activiteit van haar partner, C.H. (RR 740315 637-03). Uit het dossier en de voorgelegde bewijsstukken kunnen we afleiden dat betrokkene zelf niet meer tewerkgesteld is geweest sinds 31.12.2010 en dat we haar dus dienen te zien als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, op basis van de bestaansmiddelen van de partner. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar gezin om te voorkomen dat zij ten laste zullen komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste (zie art. 40, §4, 1e lid, 2° en 2° lid -wet 15.12.1980).

Wanneer we de tewerkstelling van de partner nader bekijken, dienen we vast te stellen dat hij occasioneel aan de slag is met dagcontracten via Adecco en deeltijds met contracten voor korte duur bij (...) (contract van 3,5 maand, contract van 1,5 maand, contract van 1 maand, edm). Onafgezien van het feit dat uit deze tewerkstelling te weinig toekomstperspectief blijkt waardoor onmogelijk kan vastgesteld worden of betrokkene kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel met haar gezin gezien de aard van de tewerkstelling van de partner (interim tewerkstelling en korte contracten bij ...) moet worden vastgesteld dat de bewezen inkomsten (zie loonfiches) ontoereikend zijn om te voorzien in het levensonderhoud van het gezin. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet behouden en toont verder ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van een ander statuut overeenkomstig art 40 64 van de wet van 15.12.1980 (art. 50 §2-KB 08.10.1981).

Gezien deze elementen in het dossier, dient er overeenkomstig art. 42 bis van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42ter§1, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de zoon van betrokkene, J. R. aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft. Nergens in het dossier is er sprake van enige humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig art 42 ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980), alhoewel daar wel expliciet naar werd gevraagd.

Te Brussel, op 10.04.2013

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in haar middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan. Verzoekende partij stelt hierbij dat de "RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012)": Verzoekende partij doelt daarmee op het gegeven dat het middel is gegrond is omdat ook hier in casu het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing van 14 juli 2011 ten aanzien van verzoekster wordt toepassing gemaakt van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

2.3. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan hen een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

2.4. Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

2.5. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, van art. 42bis, § 1 en artikel 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd. Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de bijlage 21 niet gemotiveerd. Het middel is bijgevolg gegrond.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn

wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De wettelijke partner van verzoeker, de heer H. C. , werkt sedert 12.06.2013 met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als arbeider bij BENELUX BVBA. Hij heeft een nettoloon van 1.245,11 €. De beslissing is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig op een voorbarige wijze genomen. Verwerende partij wist dat de heer H. C. werkte interimkantoren, maar verwerende partij meende dat hij weinig toekomstperspectieven ZOU hebben en bijgevolg ten laste van het sociale bijstandstelsel ZOU kunnen vallen. We zien nu dat verwerende partij zich heeft vergist, de heer H. C. werkt nu wel met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur!

Bovendien is er geen behoeftenanalyse gemaakt door verwerende partij.

De Wet Gezinshereniging van 8 juli 2012 voerde een inkomensvoorwaarde in voor gezinshereniging met een Belg (art. 40ter Vreemdelingenwet) of met een derdelander (art. 10 en 10bis Vw). De Belg of de in België verblijfsgerechtigde derdelander die een gezinslid wil laten overkomen, moet een netto-inkomen van 120% van het leefloon (1256,97 euro) bewijzen. Indien hij dit inkomen niet aantoot, is de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verplicht om een 'individuele behoeftanalyse' te doen. Het is immers mogelijk dat een gezin met een lager inkomen toch in eigen behoeften kan voorzien zonder ten laste van de openbare overheid te vallen.

De RvV veroordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken in arrest nr. 78.310 omdat niet uit de beslissing bleek of DVZ deze analyse wel had gedaan.

RvV arrest nr. 78.310 van 29 maart 2012 vernietigt de weigeringsbeslissing, op basis van de volgende overwegingen:

- De weigeringsbeslissing van de gezinshereniging bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw of naar een onderzoek van de concrete situatie van het gezin.
- Mogelijk hebben de referentiepersoon en haar familie wel voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te moeten vallen van de openbare overheden. Het bedrag van 1256,97 euro uit art. 40ter Vw is slechts een referentiebedrag. Als dit niet bereikt wordt, mag dit niet tot een automatische weigering leiden.
- Uit de motivering blijkt nergens dat DVZ verder onderzoek heeft gedaan.

Tot slot diende verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de verzoekster en haar kind in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen hebben met hun land van oorsprong. In casu is dit niet gebeurd. Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.6. Samenvattend betoogt verzoekster dat haar wettelijke partner, de heer H. C. sedert 12 juni 2013 werkt als arbeider bij (...) BVBA en een arbeidsovereenkomst heeft van onbepaalde duur. Hij zou een nettoloon hebben dat 1.245,11 euro bedraagt. Zij stelt dat de verwerende partij zich vergist heeft door te oordelen dat hij weinig toekomstperspectieven zou hebben en ten laste van het sociale bijstandstelsel zou kunnen vallen. Voorts meent verzoekster dat er door de verwerende partij geen behoeftanalyse werd gemaakt. Zij verwijst naar arrest nr. 78 310 van deze Raad, waarin geoordeeld werd dat er in de beslissing geen verwijzing werd gemaakt naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.7. De regelmatigheid van een bestuurshandeling wordt beoordeeld op het moment dat de beslissing genomen werd. Het feit dat verzoeksters partner, de heer H. C, sedert 12 juni 2013 tewerkgesteld is, kan thans niet dienstig worden opgeworpen daar het bestuur hiervan nog geen kennis kon hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd er wel degelijk een behoeftanalyse gemaakt in de bestreden beslissing van 10 april 2013. Vooreerst werd er vastgesteld dat verzoekster niet meer tewerkgesteld is sinds 31 december 2010. Aangezien verzoekster geen inkomsten heeft, diende bijgevolg gekeken te worden naar de inkomsten van haar partner. Uit het administratieve dossier is gebleken dat verzoekster aangaande haar partner interim contracten voorlegde van korte duur. Bij de

beoordeling van die contracten heeft het bestuur rekening gehouden met de aard van die tewerkstelling. Gelet op het feit dat het gaat om korte tewerkstellingen en interim contracten, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het niet mogelijk is vast te stellen of verzoekende partij ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel. Het bestuur heeft zich gebaseerd op de feiten zoals deze terug te vinden zijn in het administratieve dossier van verzoekende partij. Verzoekende partij toont niet aan dat deze feiten onjuist zijn of onjuist zijn gekwalificeerd. Het bestuur nam de bestreden beslissing dan ook met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.9. Verzoekster verwijst naar arrest nr. 78 310 van deze Raad, waarin onder meer het volgende werd geoordeeld:

"(...) Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Bij nazicht van dit document blijkt dat verzoekende partij echtgenote in oktober 2011 een inkomen genoot van ongeveer 1040 euro. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor het jaar 2012 bedraagt dit 1047,48 euro per maand. De Raad stelt vast dat de ziekte-uitkering die verzoekende partij echtgenote in oktober 2011 heeft ontvangen lager is dan honderd-twintig procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat "uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet". De Raad laat in voormeld arrest voorts gelden dat "een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekster kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. (...) "

2.10. In voormelde zaak werd er door deze Raad geoordeeld dat er een behoefteanalyse gemaakt diende te worden gelet op het feit dat de echtgenoot van de aanvrager gezinshereniging een ziekte-uitkering genoot van 1040 euro. *In casu* is dit hier echter niet het geval. Zoals reeds *supra* uiteengezet, werden er door verzoekster interim contracten van korte duur voorgelegd, op basis waarvan het bestuur oordeelde dat de aard van dergelijke contracten niet toelaat te oordelen dat verzoekster niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de situatie die ten grondslag ligt aan het arrest waarnaar zij verwijst. De aangehaalde artikelen 42bis, § 1 en artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werden dan ook niet geschonden door de bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.11. Het beroep tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2013 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2013 is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC